

“मीठे बच्चे— तिमी ब्राह्मण नै ईश्वरीय विद्यार्थी हौ, तिमीलाई बाबाले रचयिता र रचनाको ज्ञान दिएर मास्टर जानी जाननहार बनाउनु भएको छ, अहिले तिमीले सबै कुरा जान्दछौ।”

प्रश्नः— अरूलाई सम्झाउने नशा कुन बच्चाहरूमा रहन्छ?

उत्तरः— जो सँग ज्ञानको पूँजी छ। जो स्वयं हरेक कुरालाई बुझेर धारण गर्छन् उनीहरूले नै अरूलाई नशा सँग सम्झाउन सक्छन्। तिमीले नशा सँग सबैलाई बाबाको परिचय दिएर उहाँबाट वर्सा लिने विधि बताउनु छ।

गीतः— तकदीर जगाकर आई हुँ.....

ओम् शान्ति। वास्तवमा यो गीत गाउने आवश्यकता छैन। तर बहलाउनको लागि यो आवाज गर्नु पर्छ। वास्तवमा आत्मालाई आवाज गर्ने आवश्यकता छैन। आत्मा त आवाजभन्दा पर निर्वाणधाममा जान चाहन्छ। धेरै बाजा गाजा ताली आदि सुनेर आत्मा थाकेको छ त्यसैले अब बाबालाई याद गर्छ— हे भगवान् मलाई लिएर जानुहोस्। बच्चाहरूले जान्दछन् उहाँ बाबाले हामीलाई सम्झाइरहनु भएको छ। जसरी घरमा बुवा र हजुरबुवा दुवैले बच्चा-बच्चा भन्छन्। हजुरबुवाले यसो भन्दैनन्— नाती यता आऊ। दुवैले बच्चा यता आऊ भन्छन्। यहाँ त बुवा हजुरबुवा (दादा), साकार र निराकार दुवै एकसाथ हुनुहुन्छ। वास्तवमा सबै मनुष्यमात्रका उहाँ बाबा र दादा हुनुहुन्छ। त्यसैले अवश्य परमपिता परमात्मालाई सृष्टि रत्न आउनु पर्छ। तिम्रो नाम धेरै राम्रो राखिएको छ— ब्रह्माकुमार ब्रह्माकुमारी। आबूमा पनि अधर देवी र कुमारी कन्याका मन्दिर छन्। त्यसैले एउटी कन्या त हुँदिनन्, अवश्य धेरै होलान्। दुवैका अलग अलग मन्दिर छन्। अधरकुमारी कसलाई भनिन्छ, कुमारी कन्या कसलाई भनिन्छ— यो त तिमीहरूले नै जान्दछौ। यी हुन् शिव शक्तिहरू। भित्र धेरै ठूलो मन्दिर बनेको छ। धेरै कोठा छन् भने मन्दिरले पनि साक्षी दिन्छ— कुमारी र अधरकुमारी धेरै छन्। भित्र जसको बनाउँछन् ती पनि यादगार हुन्, जो भएर गएका छन्। जसरी देवी-देवताका चित्र छन्, अवश्य भएर गएका छन्। उनीहरू विश्वको मालिक थिए। अहिले छैन। विश्वको रचयिताले नै भारतलाई विश्वको मालिक बनाउनुभयो। कसरी? त्यो अहिले यथार्थमा बनिरहेका छन्। अहिले कलियुग हो। सत्ययुग हो एउटा आदि सनातन देवी-देवता धर्मको युग। कलियुगमा अनेक धर्म र अनेक प्रजाको राज्य छ। तिमी बच्चाहरूले जब सुन्दछौ— बुझ्दछौ बाबाले यथार्थ सँग ठीक सम्झाउनुहुन्छ। तर कुनै कारणवश हामीलाई धारणा हुँदैन त्यसैले अरूलाई पनि धारणा गराउन सकिँदैन। कुनै न कुनै विघ्न छ। हामी सुस्त विद्यार्थी हौं। बाँकी बाबाले त धेरै राम्रो सँग सम्झाउनुहुन्छ। अनेक मनुष्य, अनेक धर्म छन्। ५००० वर्ष पहिले भारत स्वर्ग थियो। धेरै कम मनुष्य थिए। केवल सूर्यवंशी र चन्द्रवंशी ती आत्मा परमधाम देखि आएका थिए, आफ्नो पार्ट खेल्न। बाँकी सबै धर्मका आत्माहरू निर्माणधाममा थिए। अहिले अनेक धर्म छन् बाँकी देवी-देवता धर्म प्रायः लोप छ, त्यसैले अवश्य सत्ययुग बन्नु छ। परमपिता परमात्माले नै आएर स्वर्ग रत्न पछि। भक्तहरू जसले भगवान् लाई याद गर्छन्, उनीहरूलाई भक्तिको फल दिनको लागि पनि यहाँ आउनु पर्छ। बाँकी सबैलाई वापस मुक्तिधाम लिएर जानु पर्छ। अरू त कसैले वापस लिएर जान सक्दैन। यदि एउटामात्र गुरुले गति सद्गतिको मार्ग जान्ने हो भने उनका पछाडि लाखौं शिष्य पनि जान्छन्। ती यात्रामा त गएर फेरि फर्किएर आउँछन्। तर मुक्तिधामबाट फेरि वापस किन आए? एउटालाई मात्र मार्ग मिल्ने हो भने सबैलाई लिएर जाने थिए। अब एकै बाबा आउनु भएको छ,

तिमी सबैलाई मार्ग मिल्छ नि। सबैलाई दुःखको दुनियाँबाट छुटाउनुहुन्छ, त्यसैले उहाँलाई मुक्तिदाता भनिन्छ। उहाँ निराकारलाई आउनको लागि शरीर चाहिन्छ। त्यसैले दुनियाँलाई रचनको लागि प्रजापिता पनि चाहिन्छ। रचना यहाँ रच्नु छ। अब ब्रह्मा पनि यहाँको मनुष्य चाहिन्छ। सूक्ष्मवतनबाट उत्रिएर तल त आउँदैनन्। भन्छन् पनि अहिले ब्रह्माको रात हो, अहिले ब्रह्मा मुख वंशावलीको पनि रात हो। अब अन्त्यमा बाबा आउनु भएको छ दिन बनाउन। ब्रह्माको रात पूरा भएपछि बी.के. को रात पनि पूरा हुन्छ। प्रजापिता ब्रह्मा त ठीक छन्। वास्तवमा सबै मनुष्य आत्माको बाबा परमात्मालाई भनिन्छ। समझदार मनुष्यले जब परमात्मा भन्छन् तब कसैले मनुष्यलाई याद गर्दैनन्। कसैले त भन्छन्— उहाँ ज्योति स्वरूप हुनुहुन्छ, ब्रह्म हुन्। ब्रह्मा विष्णु शंकरलाई त ब्रह्म भन्दैनन्। त्यसैले पहिले-पहिले आफ्नो परिचय दिनु छ— म बी.के. हुँ। ब्रह्मालाई पनि परमपिता परमात्मा र रचनुहुन्छ फेरि ब्रह्मा मुखबाट ब्राह्मणलाई रचनुभयो। प्रजापिता छन् भने अवश्य धेरै सन्तान होलान्। यसरी कूल बढ्दै जान्छ। ब्राह्मणको वर्ण फेरिएर सत्ययुगी देवता बन्छन् किनकि बाबा बसेर ब्राह्मणलाई राजयोग सिकाउनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी मद्दारा मलाई र मेरो रचनालाई जान्नाले सबै कुरा जान्दछौ। बाँकी केही जान्न बाँकी रहँदैन। यति ठूलो परीक्षा पास गरेर लिन्छौ अर्थात् मास्टर जानी जाननहार बन्छौ। ईश्वरीय विद्यार्थी केवल ब्राह्मण नै हुन्छन्। देवता, वैश्य वा शूद्र कोही पनि ईश्वरीय विद्यार्थी हुँदैन। भगवानुवाच हुन्छ नै ब्राह्मणप्रति। यदि कृष्ण भगवानुवाच हुने हो भने कोप्रति? अवश्य ब्राह्मण चाहिन्छ। त्यसैले प्रजापिताद्वारा ब्राह्मण रचनुहुन्छ। रुद्र ज्ञान यज्ञ पनि ब्रह्माले रचनुहुन्छ। कृष्ण ज्ञान यज्ञ त कहिल्यै भनिदैन। त्यसैले पहिले-पहिले सम्झाउनु छ— हामीलाई पढाउनेवाला स्वयं परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ, उहाँ नै ज्ञानसागर हुनुहुन्छ। उहाँ नै हाम्रो बाबा, शिक्षक, सदगुरु हुनुहुन्छ, फेरि यसमा कुनै उल्टो-सुल्टो प्रश्न उठाउने आवश्यकता छैन। यति धेरै बी.के. छन्, कुनै एक दुई होइनन्। पहिले-पहिले पढाउनु छ नै अल्फका बारेमा। अल्फविना मनुष्यले केही पनि जान्न सक्दैन। उनीहरूलाई सम्झाउनु पर्छ— परमपिता परमात्मा शिव ब्रह्मा मुखद्वारा ब्राह्मण रचिरहनु भएको छ। एकलै ब्रह्माले त रचिदैनन्। यो प्वाइन्ट धारणा गर्न लायक छ। बाबा सँग ज्ञान छ त्यसैले तिमीलाई दिनुहुन्छ। तिमी ज्ञान गंगा हौ। सागर त एउटै हुनुहुन्छ। यी ब्रह्माले पनि ज्ञानलाई कण्ठ गर्छन्, त्यसैले यी पनि ज्ञान गंगा भए। ज्ञान कण्ठ गर्नेहरूलाई ज्ञान गंगा भनिन्छ। त्यसमा नारी पुरुष दुवै आउँछन्। ज्ञानसागर त एकै बाबा हुनुहुन्छ। यहाँ हेर पानीको सागरलाई त खण्ड खण्ड गरिदिएका छन्। सत्ययुगमा जब एउटै सूर्यवंशी राजाई थियो तब सागरका खण्ड थिएनन्। जहाँ गए पनि घुमेर आउँथे। वहाँ कसैले भन्न सक्दैन— मेरो सीमाभित्र नआऊ अथवा पानी नलैजाऊ। यहाँ त एकले अर्काको पानी नै बन्द गरिदिन्छन्। कति खण्ड भएका छन्। अहिले हामी एकै सत्यखण्ड स्वर्गको स्थापना गरिरहेका छौं। बाबाको पनि विचार सागर मन्थन हुन्छ तब सम्झाउनुहुन्छ। ब्रह्माले पनि भन्छन् सबै जीव आत्माहरू मेरो बच्चा हुन्। आदि देव अथवा आदम सबैको बाबा हुनुहुन्छ। यस्तो होइन त्यस समय कोही मनुष्य थिएनन् फेरि आदमले मनुष्य पैदा गरे। होइन, निराकार बाबालाई पहिले अवश्य आदममा आउनु पर्छ तब त मुख वंशावली रचनुहुन्छ। बाँकी यस्तो होइन— कुनै मुखबाट निस्किएर आए वा नासिका वा पवनबाट पैदा भए। यी सबै हुन् भक्तिका कुरा। मनुष्यले त कछुवा माछालाई पनि पूजिरहेका छन्। त्यसैले पहिलो पहिलो कुरा हो— आत्माहरूको बाबा को हुनुहुन्छ? उहाँले अवश्य स्वर्ग रचनुहुन्छ। अहिले त नर्क छ। अहिले हामी स्वर्गको लागि राजयोग सिकिरहेका छौं, परमपिता परमात्माद्वारा। ब्रह्मा पनि उहाँद्वारा पढिरहेका छन्। परमपिता परमात्मा सबै आत्माहरूको बाबा हुनुहुन्छ। ब्रह्मा जीव आत्माको बुवा हुन्। हामी उहाँका मुख वंशावली

ब्रह्माकुमार र ब्रह्माकुमारी हौं। हामीलाई ज्ञान फेरि पनि ज्ञानसागर बाबाले नै दिनुहुन्छ। हामी श्रीमतमा चल्दछौं, उहाँ त प्रसिद्ध हुनुहुन्छ। ब्रह्माको मत प्रसिद्ध छ। यस्तो कहिल्यै भनिदैन— विष्णु नै उत्रिएर आए पनि तिमी मान्दैनौ। यो ब्रह्माको लागि नै भनिन्छ। उनलाई शिवले ज्ञान दिनुहुन्छ। तिमी पनि श्रीमतमा चलेर श्रेष्ठ बन्छौ। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— म आएर देवता धर्मको स्थापना गर्छु। यो जुन आर्य समाजीले यति खिटपिट गर्छन् उनीहरूलाई भन— तिमी देवतालाई मान्दैनौ, त्यसलाई खण्डन गर्नेवाला हौ। हामी देवी-देवता धर्मका हौं। तिम्रो धर्म अलग, देवी-देवता धर्म अलग हो। हरेकलाई आफ्नो धर्ममा जे गरे पनि स्वतन्त्रता छ। मुसलमानको धर्म अलग छ। उनीहरूले धेरै वाद-विवाद गर्छन्— तिमी यस्तो किन गर्छौं। हुन त हाम्रो धर्म आदि सनातन देवी-देवता धर्म हो, त्यसैको प्रचार गर्छन्। तिमी किन हस्तक्षेप गर्छौं? उनीहरूलाई पनि युक्ति सँग सम्झाउनु छ। उनीहरू सँग वादविवाद गर्ने आवश्यकता छैन। त्यसबाट उनीहरूले बुझ्दैनन्। जति पनि आउँछन् उनीहरूलाई बाबाको परिचय देऊ। हामी बाबाबाट वर्सा लिइरहेका छौं। तपाईं पनि लिनुहुन्छ भने आउनुहोस्। बाबाले अमरलोक स्थापना गरिरहनु भएको छ त्यसैले तिमीले पावन अवश्य बन्नु पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— यस रावणमाथि जित अवश्य पाउनु छ। हामी शक्ति सेनाले जित पाइरहेका छौं। हाम्रो कमाण्डरले कसरी हामीलाई जित पाउन सिकाइरहनु भएको छ, तपाईं आउनुभयो भने तपाईंलाई सम्झाउँछौं। यदि तपाईं जित पाउन चाहनुहुन्छ भने तपाईं पनि शक्तिदलमा सहभागी हुनुहोस्। बाँकी फाल्नु कुरा नगर। तर यो नशा सँग भन्न उसैले सक्छ जो सँग ज्ञानको पूँजी हुन्छ। अच्छा!

मीठे मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार र गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) ज्ञानलाई कण्ठ गरेर मास्टर ज्ञानसागर अथवा ज्ञान गंगा बनेर पतितलाई बनाउने सेवा गर्नु छ।
- २) हरेकलाई धेरै युक्ति सँग सम्झाउनु छ, कोही सँग पनि वाद-विवाद गर्नु छैन। सबैलाई बाबाको परिचय दिनु छ।

वरदानः— नयाँभन्दा नयाँ, उच्चभन्दा उच्च संकल्पद्वारा नयाँ दुनियाँको झलक देखाउने श्रेष्ठ आत्मा भव नयाँ दिन, नयाँ रात त सबैले भन्छन् तर तिमी श्रेष्ठ आत्माको हर सेकेन्ड, हर संकल्प नयाँभन्दा नयाँ, उच्चभन्दा उच्च, राम्रोभन्दा राम्रो रह्यो भने चारैतिरबाट नयाँ दुनियाँको झलक देखिने आवाज फैलिन्छ र नयाँ दुनियाँ आउने तयारीमा जुट्दछन्। जसरी स्थापनाको आदिमा स्वप्न र साक्षात्कारको लीला विशेष रह्यो, त्यस्तै अन्त्यमा पनि यही लीला प्रत्यक्षता गर्ने निमित्त बन्छौ।

स्लोगनः— मायाजित बन्नु छ भने एक बाबालाई नै आफ्नो साथी बनाऊ र उहाँकै साथमा बस।

मातेश्वरीजीको अनमोल महावाक्य २१-१-५७

१) यो ईश्वरीय सत्संग साधारण सत्संग होइन

आफ्नो यो जुन ईश्वरीय सत्संग हो, साधारण सत्संग होइन। यो हो ईश्वरीय स्कूल, कलेज। जुन कलेजमा आफूले रेगुलर स्टडी गर्नु छ, बाँकी त केवल सत्संग गर्नु, थोरै समय वहाँ सुन्यो फेरि त जस्तो छ त्यस्तै नै बन्छ

किनकि वहाँ कुनै रेगुलेर पढाइ मिल्दैन, जहाँबाट कुनै प्रारब्ध बनोस् त्यसैले हाम्रो सत्संग कुनै साधारण सत्संग होइन। हाम्रो त ईश्वरीय कलेज हो, जहाँ परमात्मा बसेर हामीलाई पढाउनुहुन्छ र हामी त्यस पढाइलाई पूरै धारण गरेर उच्च पद प्राप्त गर्छौं। जस्तै नित्य स्कुलमा मास्टरले पढाउँछन् डिग्री दिन्छन् त्यस्तै यहाँ पनि स्वयं परमात्मा गुरु, पिता, शिक्षकका रूपमा हामीलाई पढाएर सर्वोत्तम देवी-देवता पद प्राप्त गराउनुहुन्छ त्यसैले यस स्कुलमा ज्वाइन हुन जरुरी हुन्छ। यहाँ आउनेलाई यो ज्ञान सम्झाउन आवश्यक छ, यहाँ कुनचाहिँ शिक्षा मिल्छ, यस शिक्षालाई लिएपछि हामीलाई के प्राप्ति हुन्छ? हामीले त जानिसक्यौं— हामीलाई स्वयं परमात्मा आएर डिग्री पास गराउनुहुन्छ फेरि एउटै जन्ममा सारा कोर्स पूरा गर्नु छ। त्यसैले जसले सुरु देखि अन्त्यसम्म यस ज्ञानको कोर्सलाई पूरै लिन्छन् उनीहरू फुल पास हुन्छन्, बाँकी जो कोर्सका बीचमा आउँछन् उनीहरूले यो ज्ञानलाई त्यति उठाउँदैनन्, उनीहरूलाई के थाहा— पहिलेको कोर्समा के चल्यो? त्यसैले यहाँ रेगुलेर पढ्नु छ, यो ज्ञानलाई जानेपछि अघि बढिन्छ त्यसैले रेगुलर स्टडी गर्नु छ।

२) परमात्माको सच्चा बच्चा बननेपछि कुनै संशयमा आउनु हुँदैन।

भगवानुवाच बच्चाहरूप्रति बच्चाहरू, जब परमात्माले स्वयं यस सृष्टिमा उत्रिनु भएको छ, भने उहाँ परमात्मालाई हामीले पक्का हात दिनु छ तर पक्का सच्चा बच्चाले नै बाबालाई हात दिनसक्छ। उहाँले बाबाको हात कहिल्यै नछोड्नु। यदि छोड्यौ भने फेरि टुहुरो बनेर कहाँ जान्छौ? जब परमात्माको हात समातेको छ भने फेरि सूक्ष्ममा यो संकल्प हुनु हुँदैन— म छोडिदिऊँ वा संशय हुनु हुँदैन। थाहा छैन मैले पार गर्छु कि गर्दिनँ, कोही यस्तो बच्चा हुन्छ जसले पितालाई नचिनेका कारण पिताको सामुन्नेमा पनि आउँछन् र यस्तो पनि भनिदिन्छन्— मलाई कसैको पनि परवाह छैन? यदि यस्तो विचार आयो भने यस्तो नालायक बच्चाको सम्हाल पिताले कसरी गर्छन् फेरि त मानौं— गन्यो कि गिन्यो किनकि मायाले त गिराउन धेरै प्रयास गर्छ किनकि परीक्षा त अवश्य लिन्छ— योद्धा कतिको बलियो भएको छ, अब यो पनि आवश्यक छ, जति-जति हामी प्रभुको साथमा बलियो हुँदै जान्छौं त्यति मायाले पनि बलियो बनेर हामीलाई गिराउने प्रयास गर्छ। जोडी पूरा बन्छ, जति प्रभु बलवान् हुनुहुन्छ मायाले पनि त्यति बलवानी देखाउँछ, तर हामीलाई त पक्का निश्चय छ— आखिर परमात्मा महान् बलवान् हुनुहुन्छ, अन्त्यमा उनीहरूको जित हुन्छ। श्वास श्वासमा यस विश्वासमा स्थित हुनु छ, मायालाई आफ्नो बलवानी देखाउनु छ, उसले प्रभुको अगाडि आफ्नो कमजोरी देखाउँदैन, बस एक पटकमात्र पनि कमजोर बन्यो भने समाप्त भयो त्यसैले मायाले आफ्नो बल देखाओस्, तर आफूले मायापतिको हात छोड्नु हुँदैन, उहाँको हात पूरा समात्यो भने उसको विजय भयो, जब परमात्मा हाम्रो मालिक हुनुहुन्छ त्यसैले हात छोड्ने संकल्प आउनु हुँदैन। यदि हात छोड्यौ भने धेरै मूर्ख ठहरियौ त्यसैले परमात्मा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! जब म स्वयं समर्थ छु, भने मेरो साथमा हुँदा तिमीहरूले पनि समर्थ अवश्य बन्नु छ। बुझ्यौ बच्चाहरू। अच्छा। ओम् शान्ति।